

[Boligministeren.]

seende, lige fra erhvervelse af saneringsmodne ejendomme, rømning, genhusning af de oprindelige beboere og til rydning af arealerne.

Der er indtil nu stiftet tre saneringsselskaber, nemlig A/S Almennyttigt Saneringsselskab og A/S Grundejernes Saneringsselskab, der begge virker i hele landet, og A/S Det københavnske Saneringsselskab, der har Københavns kommune som virkeområde.

Jeg vil gerne sige, at jeg i højeste grad sætter min lid til saneringsselskaberne og deres virksomhed i de kommende år. Det er min faste overbevisning, at det er igenem disse selskabers virksomhed, at der vil komme gang i og resultater med hensyn til en løsning af det alvorlige problem, som består i at få fjernet de usunde og uhumske boliger, som vi har arvet fra en letsindig og ligegyldig bygningslovgivning fra slutningen af det forrige århundrede.

Det er mærkeligt at konstatere, hvordan diskussionen om saneringen vælger frem og tilbage. For få år siden var de fleste enige om, at de elendige og usunde ejendomme, som vi bl. a. kan finde på Nørrebro og Vesterbro i København, men også visse steder i provinsen, burde fjernes, fordi de var uværdige for et velstandssamfund som det, vi ellers kan rose os af at leve i. Nu, hvor saneringen er ved at komme i gang, mærker man en modgående bevægelse. De kondemnable eller saneringsmodne ejendomme skildres indimellem nærmest som et miljø eller en idyl, som det vil være forkert at fjerne. Jeg er ikke uden forståelse for disse synspunkter. Jeg tvivler ikke på, at der er voksne mennesker, måske navnlig enligt stillede, som er stærkt knyttet til det kvarter, hvori de har været bosat det meste af deres liv, og som føler sig ilde berørt over at skulle flyttes til et andet miljø, der er så helt anderledes end det, de har vænnet sig til. Men der er da ingen af os, som for alvor kan have den opfattelse, at de elendige, brandfarlige, fugtige og uhygiejniske korridorboliger kan bevares for tid og evighed. De må simpelt hen fjernes. Og kan de voksne klare problemerne i disse dårlige boliger, så kan børnene det ikke. Det ulykkeligste af alt er, at også unge flytter ind i disse boliger, vænner sig

til den meget lave husleje og lader deres børn opdrage og opvokse under disse uheldige og usunde forhold. Saneringen er først og fremmest en forpligtelse, vi må påtage os over for de næste generationer. Jeg kunne ønske, at dette moment kom til at spille en større rolle i den offentlige debat, end det tilsyneladende er tilfældet.

De nye saneringsselskaber har med stor ihærdighed kastet sig ind i opgaven og fortjener på enhver måde lovgivningsmagtens bevågenhed. Man siger, at det er dyrt at sanere. Min opfattelse er, at det er meget dyrt at lade være, fordi usunde boliger fremkalder kostbare og ulykkelige sociale og fysiske ulemper. Vi kan ikke lade være børn vokse op i disse elendige boliger.

Der kan allerede nu konstateres en betydelig stigning i saneringsaktiviteten, såvel i København som i provinsen. Til belysning af den aktuelle saneringsvirksomhed kan jeg oplyse, at Murgadesaneringen på Nørrebro i København omfatter ca. 600 lejligheder, Danmarksgadesaneringen i Frederiksberg kommune godt 400 lejligheder og igangværende saneringer i Odense og Nyborg henved 300 lejligheder. Der er også nogle mindre saneringer i gang.

I de 6 foregående finansår er der givet tilsagn om statslån og -tilskud til saneringer på henholdsvis 12, 11, 0, 18, 20 og 26 mill. kr. I indeværende finansår må det ventes, at der for første gang bliver tale om fuld udnyttelse af saneringslovens tilsagnsramme, der i 1969 blev forhøjet til i alt 40 mill. kr. i lån og tilskud.

En øget saneringsaktivitet kan imidlertid ikke dækkes af de midler, der er afsat til dette formål på finanslovforslaget for 1971-72 og på budgetoverslagene for de følgende 3 finansår, selv om det må erindres, at et tilsagn om statslån og -tilskud til en sanering normalt først medfører udbetaling af beløbene i løbet af de følgende år, hvor saneringen faktisk udføres. Først i disse senere år kræves der finanslovmæssig dækning for udbetalingerne. Det skulle imidlertid være muligt for årene frem til 1974-75, der er det sidste budgetoverslagsår, at løse dette problem inden for boligministeriets budgetteringsrammer.

Dette gælder også, for så vidt angår den i lovforslaget foreslåede hjemmel til inden